N°. 85. 1851.

NEDERLANDSCHE STAATS-COURANT.

De prijs dezer Courant, franco per post is in het jaar, f 6 in de 3 maanden, en cents voor afzonderlijke nommers.

WOENSDAG 9 APRIL.

De prijs der advertentien is 25 cents voor iederen regel bij iedere plaatsing, buiten de zegelregten en briefporten.

NEDERLANDEN.

(Staatsblad n°. 19.) *BESLUIT van den 29sten Maart* 1851, *waarbij de gemeente* Waalwijk *ook wordt aangewezen als losplaats voor steenkolen bij invoer langs de* Maas *en de* Zuid-Willemsvaart.

Wij WILLEM III, bij de gratie Gods, Koning der Nederlanden, Prins van Oranje-Nassau, Groot-Hertog van Luxemburg, enz., enz., enz.

Op de voordragt van Onzen Minister van Finantien, van den 26sten Maart 1851, n°. 40, In- en Uitgaande Regten;

Gelet op het Koninklijk besluit van den 15den November 1848 (*Staatsblad* n°. 80),

Hebben goedgevonden en verstaan:

Bij uitbreiding van dat besluit, de gemeente *Waalwijk* (*Noordbrabant*) mede aan te wijzen als losplaats voor steenkolen bij invoer langs *de Maas* en de *Zuid-Willemsvaart.*

Onze voormelde Minister is belast met de uitvoering van dit besluit, hetwelk in het *Staatsblad* zal worden geplaatst.

Het Loo, den 29sten Maart 1851.

WILLEM.

De Minister van Finantien,
Van Bosse.

Uitgegeven den *zesden* April 1851.
De Staatsraad, Directeur van het Kabinet des Konings,
A. G. A. van Rappard.

Bij besluit van 7 April jl., n°. 67, heeft Zijne Majesteit goedgevonden:
1°. aan mr. *J. D. Quintus* op zijn verzoek eervol ontslag te verleenen als 2den luitenant bij de dienstdoende schutterij te Groningen, uit hoofde van verandering van woonplaats;
2°. te benoemen:
bij de dienstdoende schutterij te Rotterdam, tot kapitein mr. *A. Hoynck van Papendrecht*, thans 1sten luitenant;
tot 1sten luitenant *P. Havelaar*, thans 2den luitenant;
tot 2den luitenant mr. *B. M. Verbrugge*, thans schutter;
bij de dienstdoende schutterij te Leyden, tot 2den luitenant *A. N. ...brecht*, thans fourrier;
bij de dienstdoende schutterij te Middelburg, tot 2den luitenant *R. C. Engelberts*, thans sergeant;
bij de dienstdoende schutterij te Utrecht, tot 1sten luitenant *J. C. R. ...four*, thans 2den luitenant;
tot 2den luitenant *O. van Rees* en jhr. mr. *F. D. F. de Meij van ...emade*, thans schutters;
bij de dienstdoende schutterij te Groningen, tot 2den luitenant *G. G. ...dringh*, thans schutter.

Bij besluit van 7 April jl., n°. 68, heeft Zijne Majesteit goedgevonden den heer *J. J. A. Creyghton*, op zijn verzoek, eervol ontslag te verleenen als schoolopziener in het negende schooldistrict van Noord-Holland, onder dankbetuiging voor de in die betrekking gedurende vele jaren bewezen diensten.

Bij Koninklijk besluit van den 4den April 1851, n°. 92, is de luitenant ter zee van de 1ste klasse titulair *J. L. L. Penning Nieuwland*, onder-inspecteur over het loodswezen, de betonning, bebakening en verlichting in het vijfde district, op de standplaats Hellevoetsluis, met den 1sten Mei aanstaande in die betrekking overgeplaatst in het zesde district, op de standplaats Brouwershaven; en de luitenant ter zee van de 1ste klasse titulair *A. E. Thierens*, onder-inspecteur over het loodswezen, de betonning, bebakening en verlichting in het zesde district, mede met gemelden datum, in die betrekking overgeplaatst in het vijfde district op de standplaats Hellevoetsluis.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

ZUID-AFRIKA.

Er zijn in Engeland nadere berigten van de Kaap de Goede Hoop van den 9den Februarij ontvangen, volgens welke de staat van zaken aan de grenzen nog niet verbeterd was. Daarin wordt niet gewaagd van nieuwe krijgsverrigtingen van den generaal Somerset, maar wel gezegd dat fort Armstrong met uitzondering van den versterkten toren, door de Kaffers was ingenomen. Dezen zetteden hunne geweldenarijen tegen de afgezonderd wonende landlieden steeds voort; onder de afvallige Hottentotten waren echter velen die den wensch hadden te kennen gegeven om zich weder te onderwerpen, te welken einde hun een termijn gesteld was, binnen welken zij bij de overlevering hunner wapenen vergiffenis konden erlangen. Onder de dusgenaamde Hollandsche boeren openbaarde zich voortdurend weinig geneigdheid om aan de algemeene oproeping deel te nemen. In de Kaapstad waren openbare gebeden voorgeschreven, om de afwending af te smeeken der rampen, waardoor de kolonie bedreigd wordt.

DUITSCHLAND.

De gisteren vermelde geruchten, dat het besluit van Pruissen om eenen gezant ter Duitsche bondsvergadering af te zenden, de schorsing of ontbinding der Dresdener conferentien ten gevolge zou hebben, worden door de half-officiele *Preussische Zeitung* wedersproken.

» Bijna alle de betrokken regeringen — zegt dat blad — hebben reeds verklaard zich te vereenigen met de uitnoodiging van Pruissen om een gevolmagtigde naar de Frankfurter bondsvergadering te zenden. Maar daaruit volgt nog niet, dat thans de Dresdener conferentien als mislukt te beschouwen zijn. De mogelijkheid, dat onderhandelingen, die nog niet zijn gesloten, de gewenschte uitkomst eener nieuwe regeling des bonds niet opleveren, zal wel niet kunnen worden betwist, te minder daar aan geene Duitsche regering, bij alle bereidwilligheid tot schikking, in haar eigen belang zoowel als in dat van Duitschland, eene nieuwe regeling des bonds zou kunnen welkom zijn, die niet een wezenlijken vooruitgang en een waarborg van de ontwikkeling des bonds bevat. Daar echter het voortdurend gemis aan een algemeen en ook door het buitenland erkend centraal bondsbestuur, gevaarlijk is voor de belangen van Duitschland, zoo heeft de Pruissische regering raadzaam geacht door bovengemelde uitnoodiging de voorziening in dat gemis te bespoedigen. Leiden de onderhandelingen te Dresden tot eene voldoende uitkomst, dan zal voor de vereischte bekrachtiging daarvan door alle Duitsche regeringen een orgaan aanwezig zijn, door welks medewerking ook de continuiteit van het formele regt, tegenover het binnen- en buitenland, zou daargesteld zijn. Heeft echter dat geval geen plaats, dan zal Duitschland althans niet langer een centraal bestuur missen, welks *vroeger* gebrekkige werking evenmin als een voorteeken zijner *toekomstige* werking mag beschouwd worden, als men kan ontkennen, dat ook de oude bonds-inrigting gelegenheid aanbiedt tot eene voor de veranderde omstandigheden passende ontwikkeling."

Tot dusverre blijkt niet hoe het besluit van Pruissen, om weder aan de Frankfurter bondsvergadering deel te nemen, door Oostenrijk en de kleinere Duitsche koningrijken opgenomen is. Het antwoord dier hoven op de kennisgeving van het besluit der Pruissische regering was, volgens de Berlijnsche berigten van eergisteren, aldaar nog niet ontvangen. Intusschen ontbreekt het niet aan lieden, die meenen dat Oostenrijk en de daarmede instemmende Staten dat besluit voor hunne belangen geenszins wenschten, en dat zij welligt zwarigheid tegen de uitvoering daarvan zullen opwerpen; men wil hiermede het vertrek van graaf Thun, den voorzitter der bondsvergadering, naar Weenen, almede de onbepaalde verdaging van de zittingen dier bondsvergadering in verband brengen. Er zijn er die beweren dat van de regeringen die tot nog toe de in het leven herroepen bondsvergadering niet als de wettige bondsoverheid hebben willen erkennen, de bekrachtiging der intusschen door die vergadering genomen besluiten (waartegen zij ten deele geprotesteerd hebben), zal worden gevorderd, en dat dit eene voorwaarde zal zijn der toelating harer gevolmagtigden.

Opmerkelijk is in allen gevalle de toon, waarop de ministeriele Weener drukpers zich over den stap der Pruissische regering uitlaat, zoo zegt het dagblad van *Lloyd*: » Wij laten aan de Pruissische pamfletschrijvers over, de inconsequentien hunner eigene regering in het licht te stellen, *wij* verwonderen ons daarover niet meer. De oude bondsinrigting, dat mag ieder hooren die wil, is eene ramp voor Duitschland. De stemverdeeling in den bondsraad die de magtigen magteloos en de zwakken magtig maakt; die de wet in tegenspraak brengt met de daadzaak; de vordering van eenstemmigheid bij gewigtige besluiten, die in den regel gewigtige besluiten onmogelijk maakt; de veelhoofdigheid in den raad, die schier noodwendig ten gevolge heeft dat men het hoofd verliest als daden noodig zijn, — dit alles maakt die staatsregeling alleen geschikt voor een rijk, hetwelk, gelijk eens het Poolsche, zijn ondergang te gemoet snellen wil. Dat heeft Oostenrijk ingezien; dat heeft Oostenrijk willen verhelpen, en is daarin alleen door anderen verhinderd geworden."

— De Keizer van Oostenrijk is den 3den dezer des namiddags van Venetie te Triëst teruggekomen.

— De Groot-hertog van Baden heeft bij besluit van den 2den dezer verordend » dat de staat van oorlog naar het bepaalde bij de wet van 29 Januarij jl. vooreerst nog tot nader beschikking zal blijven voortduren."

Door de Fransche regering is dezer dagen aan het Oostenrijksche kabinet en aan de verdere regeringen die de Weener congres-acte mede onderteekend hebben, een memorandum gezonden betrekkelijk het plan der inlijving van al de Oostenrijksche Staten in het Duitsche bondgenootschap. Dat stuk wordt door het *Journal des Débats* medegedeeld, en is van den volgenden inhoud:

» De Duitsche bond is gevestigd door het bonds-verdrag gesloten te Weenen den 8sten Junij 1815, tusschen alle de Duitsche regeringen en waarvan het 1ste artikel aldus luidt:

» De Duitsche Vorsten en de vrije steden van Duitschland, met inbe-
» grip van HH. MM. den Keizer van Oostenrijk en de Koningen van
» Pruissen, van Denemarken en van de Nederlanden, en wel met name

» de Keizer van Oostenrijk en de Koning van Pruissen voor alle hunne » voorheen tot het Duitsche Rijk behoord hebbende bezittingen, de » Koning van Denemarken voor Holstein, de Koning der Nederlanden » voor het Groothertogdom Luxemburg, vestigen onderling een altijd- » durend verbond, dat den naam zal dragen van Duitschen bond."

» Dit artikel en de tien overige artikelen van het bondsverdrag, welke de voornaamste grondslagen van den Bond behelzen, werden woordelijk herhaald, onder n°. 53—63, in de algemeene Weener congres-acte, den volgenden dag, 9 Junij, onderteekend door de vertegenwoordigers der voornaamste Europesche mogendheden. Wat aangaat de artt. 12—20 van het bondsverdrag, gezamenlijk begrepen onder den naam van *bijzondere bepalingen*, en die minder belangrijke vraagstukken betreffen: zij werden niet als de voorgaande, formeel herhaald in de algemeene acte van het congres; maar, hetgeen op hetzelfde neerkomt, art. 64 van die acte, waaraan zij gehecht werden, verklaarde dat zij dezelfde kracht en geldigheid zouden hebben als of zij er woordelijk waren ingevoegd.

» Bij gevolg maakt de overeenkomst, waarbij de bond gevestigd is, hare minst belangrijke bepalingen niet uitgezonderd, een integrerend gedeelte uit van de algemeene congres-acte, en strikt genomen zou in de minst belangrijke dezer bepalingen niet de geringste verandering kunnen worden gemaakt zonder de medewerking van alle de regeringen welke deze laatste acte geteekend hebben.

» Des te eerder nog is dit toepasselijk op het boven aangehaald artikel (art. 1 van het bondsverdrag, art. 53 van de algemeene acte), hetwelk den bond daarstelt, hem eene plaats geeft in het Europesche Statenstelsel en hem bepaalde grenzen aanwijst.

» Men heeft gevolgen willen afleiden uit de verklaringen, door Oostenrijk en Pruissen in 1818 gedaan, op het tijdstip dat zij, ter uitvoering der hen betreffende bepaling in art. 1 der bondsacte van 8 Junij 1815 (art. 53 van het verdrag van den 9den dierzelfde maand), *hunne voormaals tot het Rijk behoorende bezittingen* aanwezen als moetende deel uitmaken van den Duitschen bond. Men heeft willen beweren dat deze bepaling eerder als facultatief beschouwd was, dan als streng verpligtend; waaruit zou volgen dat, zoo in het bijzonder Oostenrijk Lombardije niet begrepen heeft onder zijne in den bond op te nemen gewesten (hetgeen het toen beweerde te mogen doen, wegens de voormalige betrekkingen tusschen deze Italiaansche bezitting en het Roomsche rijk), zulks daaraan toe te schrijven is dat Oostenrijk er wel van wilde afzien, gelijk het verklaarde, *deze uitbreiding aan het artikel* te geven.

» Oostenrijk had dit artikel noch uit te leggen noch *uit te breiden*. Voor Oostenrijk, gelijk voor Pruissen, was niets anders te doen, dan het ten uitvoer te leggen door aanwijzing van diegene hunner Duitsche bezittingen, welke moesten behooren tot het grondgebied van den bond. Lombardije kon voorzeker niet, wegens voormalige feudale betrekkingen met het Duitsche rijk, beschouwd worden als moetende voorkomen op zoodanige naamlijst. Dit begreep het kabinet van Weenen zelf zeer goed, toen het, in de zitting der bondsvergadering van 6 April 1818, Lombardije uitsloot van de lijst der Oostenrijksche gewesten, die deel van den bond uitmaken moesten; Oostenrijk wenschte toen aan Duitschland te *bewijzen, hoe weinig het in zijne plannen lag, de verdedigingslijn van den bond uit te breiden tot over de Alpen.*

» Oostenrijk had geen ander regt dan hetgeen het ontleent uit het verdrag van 8 Junij 1815, ten opzigte dezer omschrijving van het grondgebied van den Duitschen bond.

» Niet minder bezwaarlijk zou het zijn eene andere onderstelling toe te geven, namelijk dat Pruissen in 1818 » zoude hebben willen te kennen » geven dat het, strikt genomen, niet verpligt zou zijn in den bond te » treden met alle zijne voormaals tot het rijk behoorende gewesten."

» Men oordeele naar de bewoordingen zelve van het votum namens den Koning van Pruissen uitgebragt in de zitting der bondsvergadering van den 4den Mei:

» Z. M. meent niet beter te kunnen doen blijken, hoe opregt » Hoogstdezelve steeds deel neemt in al hetgeen strekt om in de toe- » komst de rust van Duitschland en de volledige ontwikkeling zijner » innerlijke kracht te verzekeren, dan door te dien einde tot den Duit- » schen Bond toe te treden met alle de Duitsche gewesten der monar- » chie, van ouds reeds door taal, zeden, wetten en volksaard aan » Duitschland verbonden." (*Volgt de opnoeming dezer provincien.*)

» Zoodanige verklaring bevat geen voorbehoud hoegenaamd, doet geene verzwegene gedachte veronderstellen, zij toont integendeel, hoe zeer Pruissen zich toen vereenigde met het denkbeeld van *Duitsche homogeneïteit*, hetwelk bij de vorming en de zamenstelling van het bondgenootschap op den voorgrond stond.

» Pruissen gedroeg zich louter en eenvoudig naar de bepaling van art. 1 der bondsacte van 6 Junij 1815, en nog meer naar art. 53 van het Europesche verdrag van den 9den dierzelfde maand.

» De eenige grond, dien men tot nog toe aangevoerd heeft om aan de Europesche mogendheden, die de Weener acte onderteekend hebben, het regt te betwisten van mede te werken tot wijzigingen in de omschrijving van het bondsgebied, berust op art. 6 der slot-acte, vastgesteld te Weenen in 1820, tusschen de gevolmagtigden der Duitsche regeringen, tot aanvulling en ontwikkeling der bepalingen van de bondsacte.

» Daarin wordt gezegd, dat de toelating van een nieuw lid in den bond niet plaats kan hebben, dan wanneer zij eenstemmig bestaanbaar geacht wordt met de bestaande betrekkingen en met het algemeen belang der verbonden Staten."

» Het is moeijelijk te vatten, hoe dit artikel het regt der Europesche mogendheden tot deelneming in de veranderingen, die men mogt meenen te moeten brengen in de schikkingen van 1815, zou kunnen verzwakken.

» Vooreerst spreekt het van de toelating van *een nieuw lid*, en om zoodanig iets is het thans niet te doen. Oostenrijk maakt deel uit van den bond, en het verlangt alleen, er voortaan toe te behooren met alle zijne gewesten, in plaats van er alleen met zijne Duitsche gewesten toe te behooren.

» En buitendien, al moest men toegeven, dat wel niet de woorden maar toch de geest dezer bepaling ziet op het geval van inlijving van eenig nieuw gebied in den bond, dan nog zou zij de strekking niet hebben die men er aan schijnt toe te schrijven. Vordert zij voor dat geval de eenparige toestemming van al de Duitsche regeringen, dan volgt hieruit in geenen deele, dat zij deze toestemming voor voldoende verklaart, en dat zij aan de onderteekenaars der verdragen van 1815 het regt betwist van tusschenkomst tot wettiging dezer verandering of tot verzet daartegen. Zij zegt dat voor de regelmatigheid van zoodanigen maatregel de toestemming noodig is van al de Duitsche regeringen; maar zij zegt niet dat deze toestemming die der overige mogendheden overbodig maakt, en zij kan het niet zeggen, omdat het tegendeel stellig bepaald is bij het verdrag van Weenen. Het spreekt toch van zelf, dat het niet van de Duitsche regeringen alleen heeft afgehangen, bepalingen te veranderen welke Europa gezamenlijk had vastgesteld.

» Blijkbaar heeft dus art. 6 der slotacte niets ontnomen noch kunnen ontnemen aan de kracht van art. 53 der algemeene acte; het heeft de zaken gelaten in den staat waarin dit laatste artikel ze gebragt had, en men zou, gevolgelijk, om ze te wijzigen, zich weder moeten wenden tot het gezag hetwelk ze alzoo heeft geregeld, dat is de toestemming verwerven van de voornaamste Europesche regeringen.

» Eene tegenwerping is, dat in 1848 de Frankfurter bondsvergadering zonder die toestemming verscheiden provincien van Pruissen in den bond heeft opgenomen, die er tot dusverre vreemd aan geweest waren. Het antwoord ligt voor de hand, dat die beslissing door Europa niet bekrachtigd zijnde, regtens als nietig te beschouwen is, en dat de tijdsomstandigheden, die het geheele Europesche statengebouw schokten, het wegblijven van formele protesten genoegzaam verklaren. Niemand, schijnt het, heeft er belang bij, staande te houden, dat al hetgeen destijds in Europa voorgevallen is zonder protest te ontmoeten, bloot door dit feit is gewettigd geworden. Buitendien heeft Frankrijk zijne meening daaromtrent doen kennen.

» Er blijft nog te onderzoeken voor de Europesche mogendheden, of er genoegzame redenen bestaan om de toestemming te geven, waarvan de onmisbaarheid zoo even aangetoond is.

» Oostenrijk, zoo zegt men, in zijn binnenlandsch bestuur het stelsel van eenheid hebbende ingevoerd, kan niet in den bond blijven dan met zijn geheele grondgebied. Indien zulks niet toegelaten wierd, dan zou het uit den bond treden, eerder dan zijne bezittingen te splitsen, door ze te onderwerpen aan tweederlei bestuur.

» Er is hier eene regtsvraag en eene vraag van feitelijken aard. Beginnen wij met het onderzoek der eerste.

» Toen de bond zich vormde, liet Oostenrijks stelsel van binnenlandsch bestuur toe, dat het toetrad op de door de bondsacte en de algemeene congres-acte bepaalde voorwaarden. Oostenrijk zou zich thans op wijzigingen, welke het goedgevonden heeft in zijne eigen staatsregeling te brengen, niet kunnen beroepen tot staving van den eisch dat men dien ten gevolge den aard zelven van den bond verandere. Het kan evenmin dreigen, den bond te zullen verlaten in geval van niet-inwilliging van zijn verlangen. In het meergemelde art. 53 der algemeene acte toch wordt gezegd, dat de Duitsche regeringen onderling een *altijddurend verbond* aangaan; en de slot-acte van 1820, deze bepaling uitleggende, zegt uitdrukkelijk in art. 5: » dat de bond onontbindbaar » is door het beginsel zelf zijner oprigting, zoodat het aan geen zijner » leden vrijstaat er uit te treden."

» Zoo veel aangaande het regt: aangaande het feitelijke, waarop men voorzeker grootelijks acht moet slaan wanneer het eenen zoo magtigen Staat als Oostenrijk geldt, kan men gerustelijk beweren, dat het kabinet van Weenen, hetzij het de inlijving van alle zijne landen verwerve of niet, nimmer vrijwillig zal afzien van het lidmaatschap van een verbond waarop het eenen invloed uitoefent, die een der hoofdbestanddeelen is van zijne politieke magt. Men kan er bijvoegen dat de eenheid van den Oostenrijkschen Staat nog niet van zoo volstrekten aard is, nog niet zoo onveranderlijk vaststaat, dat er geen middel te vinden zou wezen, om haar te doen zamengaan met eene schikking ten gevolge waarvan het ééne deel des rijks buiten den bond blijven, en het andere voortdurend daartoe behooren zoude.

» Om Europa gerust te stellen omtrent de gevolgen der voorgestelde verandering, en om het daarin zelfs voordeelen te doen zien, heeft men zijne toevlugt tot bewijsgronden van zeer uiteenloopenden aard.

» Tot beantwoording dergenen die aanvoeren, dat Frankrijk en Rusland, in geval van eenen oorlog tegen Oostenrijk in Italie of in het Oosten, onvermijdelijk, ten gevolge dezer verandering, zich zouden genoodzaakt zien den geheelen bond te bestrijden, dat derhalve hunne gesteldheid slechter zou worden en dat zij geregtigd zijn daartegen op te komen, geeft men te verstaan, dat het niets in den tegenwoordigen staat der oorlogskansen zou veranderen, daar de drang der omstandigheden onvermijdelijk vroeg of laat den bond moet medeslepen in elk eenigzins ernstig geschil, waarin zijne magtigste leden mogten gewikkeld worden.

» Deze bewering en derhalve ook de gevolgtrekkingen die men er uit wil afleiden, zijn niet geheel juist. In vroegere tijden, zelfs toen Oostenrijk door de keizerlijke waardigheid, waarmede zijn souverein doorgaans bekleed was, aan het hoofd van Duitschland stond, ziet men niet dat het altijd er in geslaagd is, Duitschland in de oorlogen met Italie en Hongarije te wikkelen. Er is dus geen volstrekt bewijs dat het onder het bondsverdrag van 1815, daarin beter zou slagen. En verondersteld zelfs dat deze uitslag waarschijnlijk ware, dan zou men nog maar eene waarschijnlijkheid hebben, terwijl het na de voorgenomen inlijving eene zekere daadzaak zou worden. Is het dan nog noodig te zeggen dat deze inlijving niet, zoo als men tracht te doen gelooven, eene zaak is zonder belang voor het Europesche evenwigt, en, waarover de andere regeringen zich in dit opzigt niet te bekommeren hebben?

» Het kabinet van Weenen beweert ook, dat eigenlijk door de uitdrukkelijke en werkelijke toevoeging van Oostenrijks niet-Duitsche landen aan den Duitschen bond, geene de minste verandering zou komen in de beginselen van het Duitsche bondsregt, daar toch, ingeval Pruissen of Oostenrijk in een verdedigings-oorlog mogten gewikkeld worden, de eene of de andere dier Staten, nà, gelijk vòòr zoodanige toevoeging, in den strijd alle zijne beschikbare krachten zou aanwenden, zonder onderscheid te maken tusschen die, welke de Duitsche provincien en die welke de niet-Duitsche zouden opleveren. Men voegt er bij dat in den tegenwoordigen staat van zaken, zoo maar de oorlog zich min of meer uitbreidde, de geheele bond er onvermijdelijk zou moeten komen om aan den oorlog deel te nemen, krachtens art. … der slotacte van 15 Mei 1820. Dit artikel bepaalt, » dat indien een der » verbonden Staten mogt bedreigd of aangevallen worden in zijne niet » in den bond opgenomen bezittingen, de bond niet verpligt is » om verdedigingsmaatregelen te werk stellen of werkdadig aandeel » aan den oorlog te nemen, dan nadat de bondsvergadering met » meerderheid van stemmen, het bestaan van een gevaar voor het » bondsgebied mogt hebben uitgemaakt." Men ziet duidelijk uit de bewoordingen zelve van dit artikel, dat een Staat van den Duitschen bond, de wapenen moetende voeren voor zijne niet-Duitsche bezittingen, niet *ipso facto* Duitschland in zijn geschil kan medeslepen, maar dat in de eerste plaats noodig is dat Duitschland voor zijne eigene veiligheid

noodig achte, er werkdadig deel aan te nemen; terwijl de bond in den nieuwen en onregelmatigen toestand waarin hij door de inlijving van al de gewesten der Oostenrijksche monarchie gebragt zou worden, zich reeds a priori, ten gevolge eener volledige militaire solidariteit, genoopt zou vinden, om het voor Oostenrijk op te nemen in een oorlog welken deze Staat buiten Duitschland mogt hebben te voeren. Bij den tegenwoordigen stand van zaken moet de bond onderzoeken, beraadslagen, toestemmen of weigeren, naar hij dienstig acht. Bij de schikking waarvan sprake is, zou hij slechts hebben te gehoorzamen, hij zou zijn vrijen wil verliezen. Voorzeker zou dit een geheel andere toestand zijn.

» Men onderstelt, wel is waar, dat wanneer geheel Oostenrijk deel uitmaakt van den bond, de bondsvergadering, gebruik makende van haar regt over een aan hare regtspraak geheel onderworpen Staat, Oostenrijk zou beletten, zich al te ligt in oorlogen te wikkelen waarvan zij zelve de gevolgen zou hebben te dragen. Deze bewijsgrond hangt zamen met de onderstelling, dat Oostenrijk, hoewel tot den bond behoorende, met drie maal zoo groote bevolking en grondgebied als thans, daarin niet het volstrekte overwigt zou uitoefenen, hetwelk het door eene zoodanige vergrooting waarschijnlijk zou verwerven, en niet op meer invloed dan vroeger zou aanspraak maken.

» De verdedigers van het inlijvingsplan beweren inderdaad, dat deze maatregel, gevorderd door de inwendige behoeften der monarchie, ten opzigte van Oostenrijk geen magtsvergrooting, noch in Europa, noch in den boezem zelven des bonds, zal aanbrengen.

» Deze bewering schijnt vrij moeijelijk overeen te brengen met de redenering waarvan men zich bedient, als men de voordeelen der inlijving voor de zaak van orde en vrede wil aantoonen. Dan zegt men: Oostenrijk, magtiger geworden in de raadsvergaderingen des bonds, er beter in staat zou zijn den omwentelingsgeest in Duitschland en de eerzuchtige bemoeijingen te beteugelen, die maar al te dikwerf getracht hebben van dien geest een middel van magtsvergrooting en onregtmatige verheffing te maken.

» Zekerlijk heeft het keizerlijk kabinet, aldus sprekende, niet ter verdediging zijner zaak een ijdel schrikbeeld willen vertoonen. Door de revolutionnaire werkelijkheid, zooals het die ziet, wordt het gedrongen, verpligt, om de grenzen der wettelijkheid te buiten te gaan. In zijne oogen is het gevaar dringend en Duitschlands Statenverbond niet magtig genoeg om het af te wenden. Doch — het zij vergund dit te zeggen — er is in deze voorstelling der vraag blijkbare overdrijving. De daadzaken geven Oostenrijk geen regt om zoo te spreken. Zijn leger is sterk, het is in het oproer onwrikbaar bevonden, het is niet besmet door de verfoeijelijke leeringen der volksmenners; het levert 400,000 man, gehard door eene beproeving welke soms de dapperste troepen bederft, de aanraking, namelijk met de omwentelingsbegrippen en met de opgestane bevolkingen. Niets heeft dit krachtig leger verzwakt, en vruchteloos zou men eene mogendheid, die zich zoo sterk bevindt na het doorstaan van oorlogs- en omwentelingsgevaren, als zwak en ontbloot van genoegzame bedwangmiddelen, willen doen voorkomen.

» Men moet kiezen tusschen deze beide stellingen:

of de voorgestelde verandering zal Oostenrijks magt buiten mate vergrooten, en dan hebben Europa, Frankrijk in het bijzonder, het regt om op het behoud van het staatkundig evenwigt bedacht te zijn;

of de verandering zal in dit opzigt geene merkbare uitwerking hebben, en ook in deze onderstelling zou eene verandering moeten worden afgekeurd, die geen voordeel zou opleveren, maar de algemeene opinie zou ongerust maken door wijziging van het Europeesch staatsregt.

» De Duitsche bond is een der grondslagen van dat regt. Geplaatst tusschen de groote mogendheden, wier vergrootingszucht hij bovenal belang heeft te keer te gaan, draagt hij door zijn groot ligchaam en, om zoo te spreken, door zijne lijdelijke kracht, grootelijks bij tot behoud van den algemeenen vrede. De gelijke geaardheid der volksstammen die, bij veelzijdig onderscheid, hem inderdaad eene eenheid verschaft, maakt den bond ongemeen geschikt voor deze groote en edele taak. Beperkt binnen de grenzen welke deze gelijke geaardheid aanwijst, is de bond de zekerste waarborg voor de Europesche orde en vrede, als hij zich ten pligt zal stellen die grenzen niet te overschrijden, en zich niet te dulden dat zij enger gemaakt worden. Eene tegengestelde handelwijze zou natuurlijk juist het tegendeel ten gevolge hebben. Die natuurlijke of door den tijd gevestigde grenzen willekeurig uit te breiden, de Boheemsche, Hongaarsche, Illyrische, Italiaansche volksstammen te voegen bij de Duitsche, die door gene als het ware verdrongen zouden worden, — dat zou den bond geheel van aard doen veranderen; zijn aard zelfs zou dan moeten veranderd worden om niet in tegenspraak te zijn met de werkelijkheid. Dit groote ligchaam, twintig onderscheiden volken en twintig Staten bevattende, zou zich aan den geest voordoen, niet langer als een waarborg voor vrede en evenwigt, maar als eene dreiging, als een zinnebeeld van verwarring en gewelddadige vergrooting. Ook binnen in dat uitgestrekt gebied zou het, niettegenstaande zijne schijnbare kracht, welligt niet beter of zelfs niet zoo goed als de tegenwoordige bond, slagen in het handhaven van het gezag. Het laat zich begrijpen dat bij de bestaande stamverwantschap, de krijgsmagt van Oostenrijk, van Pruissen, van Beijeren, tot pogingen of wederoprigting van het wankelend of omgeworpen gezag, tusschenkomst in Saksen, in Baden, in Keurhessen, kan tusschen beide komen zonder al te zeer het algemeen gevoel te kwetsen: maar bedenkt men wel, welken indruk de aanwending van Hongaarsche of Poolsche troepen tot herstel der orde aan den Rhijn, van Beijersche of Pruissische troepen tot onderwerping van opgestane Hongaren, op den duur of in een tijdstip van hevige krisis zou te weeg brengen? Zou zoodanige handeling, niet meer bij uitzondering en in een gegeven geval toegepast, maar als regelmatige en wettelijke toestand aangenomen, niet vroeg of laat ongenoegen wekken en verbittering, gevaarlijk voor de rust van Europa? Schrikt men ook niet voor de moeijelijkheden, die men zou ondervinden, om een zoo onmatig groot, zoo zamengesteld werktuig in beweging te brengen? De bondgenootschappelijke organisatie eerlijk, en derhalve met eerbiediging van de onafhankelijkheid der onderscheiden regeringen, toegepast, zou daartoe welligt niet sterk genoeg zijn. Een man van genie, een door omstandigheden begunstigd alleenheerscher, zoo als Karel V of Ferdinand II, zou er misschien voor een oogenblik in slagen; maar dan zou hem in handen gegeven werktuig al te gedeelt voor Duitschland of voor geheel Europa worden. Dat oogenblik voorbijgegaan zijnde, zou het zoogenaamde bonds-gezag, juist door deze buitensporige uitbreiding uitgeput, in verslapping vervallen, en welligt zou de bond, zich al te ver hebbende willen uitbreiden en de springveren van zijn bestaan te zeer gespannen hebbende, juist daardoor eindelijk tot ontbinding overgaan, Duitschland overleverende aan eene regeringloosheid, die Europa zonder tegenweer zou laten.

» Men moest derhalve schikkingen verwerpen, waaraan, zonder eenige voordeelige kans, zoovele gevaarlijke en verderfelijke kansen verbonden zijn."

FRANKRIJK.

Terwijl de meening bij velen te Parijs meer en meer veld wint, dat de pogingen van den President der republiek tot vorming van een vast ministerie juist niet ernstig gemeend zijn, leest men in een orgaan van het Elysée, den Parijschen *Constitutionnel*, van den 6den dezer, het volgende artikel:

» Eene ministeriele combinatie, die gisteren avond vastgesteld scheen, is heden wederom in duigen gevallen. Door wiens schuld? Wij herhalen het, men moet het wijten niet aan kwaadwilligheid der menschen, maar aan de moeijelijkheid der omstandigheden. Wij hebben in een vroeger tijdvak de eindelooze hindernissen gezien, die de vorming van een kabinet in den weg staan, na een door coalitie van uiteenloopende partijen bepaald votum. Hoe dikwerf hoorden wij niet, in 1839, des ochtends zeggen: alles is geschikt, en des avonds: alles ligt in duigen.

» Men moet echter weten, dat de beide personen, die natuurlijkerwijze de hoofdrol in deze onderhandelingen hebben vervuld, daarin door den ruimsten geest van inschikkelijkheid geleid zijn geworden. Wij bedoelen hem, die de zamenstelling van een kabinet opgedragen, en hem welke dien last aangenomen had, den President der republiek en den heer Odilon Barrot.

» Volgens eene vorige combinatie, zouden de heeren Tocqueville, Lanjuinais, G. de Beaumont, Buchart, Chasseloup Laubat, ministers onder voorzitting van den heer Barrot geweest zijn. Men zal erkennen dat eenige dezer namen de herinnering opwekken van handelingen, die niet juist blijken van vertrouwen jegens het uitvoerend gezag waren. De President der republiek had echter tegen hunne benoeming geen bezwaar gemaakt. Dat dit ministerie niet is tot stand gekomen, is een gevolg der weigering van diegenen zelven tegen wier opneming in het ministerie men tegenspraak zou verwacht hebben. Zouden wij hun dit verwijten? Dat zij verre. Elk beoordeele in gemoede wat hij moet doen in zoo netelige omstandigheden. Maar het publiek moet niet misleid en in den waan gebragt worden, dat er overdreven eischen gedaan zijn van die zijde, waar men eene regt vaderlandlievende zelfverloochening aan den dag legt.

» In de combinatie die heden opgegeven is, had de heer Barrot het voorzitterschap zonder portefeuille, de heeren Tocqueville de buitenlandsche zaken, de Maleville de binnenlandsche, Abbatucci het openbaar onderwijs. Van het oude kabinet bleven slechts twee leden, Baroche voor justitie, Fould voor financien. Men moest denken dat de krisis ten einde was; men dacht het ook. De heer Maleville en zijne vrienden hebben begrepen dat hunne medewerking niet van nut kon zijn.

» Wij vragen nogmaals, ligt de schuld aan de uitvoerende magt?"

Het blijkt uit nadere berigten, dat de drie bijzondere vereenigingen, waarin de leden der parlementaire meerderheid verdeeld zijn, commissarissen uit haar midden hebben benoemd tot het voordragen van candidaten voor den staatsraad. Wegruiming der zwarigheden tegen de vorming van een vast ministerie schijnt niet (zooals gisteren gemeld is) het doel, althans niet het erkende doel dier benoeming te zijn.

BINNENLANDSCHE BERIGTEN.

's Gravenhage, den 8sten April.

De Minister van Financien heeft bij resolutie van den 26sten Maart jl., n°. 46, goedgevonden, de heeren arrondissements-directeurs der directe belastingen, in- en uitgaande regten en accijnsen te onderrigten:

dat, gelijk den Minister gebleken is, door sommige ambtenaren art. 2 der resolutie van den 15den September 1835, n°. 111, in dien zin verstaan wordt, als of de bij dat artikel vergunde lossing niet alleen op de plaats zelve, waar het Rijkskantoor gevestigd is, maar op elke plaats, onder het ressort van dat kantoor gelegen, zou mogen plaats hebben;

dat eene dergelijke uitlegging, volgens welke op Rhijnijk aangebragte steenkolen volstrekt overal zouden mogen gelost worden, vermits iedere plaats altijd onder eenig rijks-kantoor ressorteert, kennelijk met de bedoeling der aangehaalde resolutie onvereenigbaar is;

dat dienvolgens, in den regel, de bedoelde lossingen slechts op de plaats zelve, waar het kantoor gevestigd is, zullen mogen worden toegelaten, doch dat de Minister, uit aanmerking, dat meermalen bijzondere omstandigheden eene te gestrenge toepassing van dezen regel onraadzaam kunnen maken, er in bewilligt, dat, in zoodanig geval, de betrokken controleur de plaats, alwaar binnen den kring van het aangewezen kantoor zal mogen gelost worden, bepale, op voorwaarde evenwel, dat die plaatsen steeds genoegzaam nabij het rijkskantoor gelegen zijn, om de ambtenaren, zonder dat hunne overige bezigheden daarbij lijden, tot een geregeld en afdoend toezigt in staat te stellen.

Met dit nommer der *Staats-courant* worden verzonden:

1°. vel 176 van het Bijblad II, behelzende het verslag van het verhandelde in de zitting der *Tweede* Kamer van den 7den dezer, en

2°. vel 175 van het genoemde Bijblad, inhoudende eene redevoering uitgesproken in de zitting van den 5den dezer.

ADVERTENTIEN.

MINISTERIE VAN MARINE.

, De Minister van Marine

Brengt ter kennis van de Belanghebbenden, dat er eenige *Machinisten van de 2de en 3de Klasse voor 's Rijks Stoomvaartdienst* benoodigd zijn, en dat de zoodanigen, die op Particuliere Stoombooten gevaren hebben, en vermeenen mogten de vereischte geschikt- en bekwaamheid te bezitten, om in de eene of andere der voorschreven betrekkingen op *'s Rijks Stoom-Oorlogsbodems* te kunnen dienen, zich daartoe, onder overlegging van voldoende bewijzen nopens goed gedrag en bekwaamheid, aan het Departement van Marine kunnen aanmelden, ten einde tot het ondergaan van een Examen te worden toegelaten.

Ten aanzien van de aan die betrekkingen verbondene bezoldiging, zullen de Belanghebbenden de vereischte inlichtingen kunnen bekomen, zoowel bij de Directien der Marine te Amsterdam, Willemsoord,

Vlissingen en Hellevoetsluis, als bij de Kommanderende Officieren van de zich binnen 's lands bevindende Rijks-Stoomschepen.

's Gravenhage, den 20sten Maart 1851.

De Minister voornoemd,
E. Lucas.

BERIGT AAN ZEEVARENDEN.

De Minister van Marine

Brengt bij deze ter kennis van de Zeevarenden en verdere daarbij belang hebbende, de door Zijner Majesteits Consul-Generaal te *Napels* medegedeelde bekendmaking dat, aangezien nog in aanbouw is de Steenen Grondslag van de hoeksche strekking, welke van het uiteinde van den reeds Volbouwden Arm der Moelje van de Nieuwe Militaire Haven te *Napels*, zich in eene rigting *Oost-Noord-Oost* zal verlengen, daarop onlangs, aan den binnenkant van de genoemde, zich in eenen hoek uitstrekkende Fundering is geplaatst *een Drijvend Rood Licht*, hetwelk is Ontstoken op den 1sten Januarij 1851, en zulks in plaats van het tot nu toe bestaan hebbende Licht, dat op het uiterste van den genoemden, reeds voltooiden, voornaamsten Arm der Moelje is geplaatst geweest, hetwelk met dat tijdstip heeft opgehouden te branden.

Van dit nieuwe Drijvende Roode Licht wordt het Groote Havenvuur van de Derde Grootte, van de Oude Koopvaardershaven in het *Noord-Noord-West, regtwijzend* gepeild.

's Gravenhage, den 24sten Februarij 1851.

De Minister voornoemd,
E. Lucas.

MINISTERIE VAN FINANTIEN.

Rijks-Stoomsleepdienst op de Waal, tusschen Rotterdam en Lobith.

April 1851.

Uren van Vertrek.

1	Dingsdag,	's namidd. ten	1 ure.	16	Woensdag,	's namidd. ten	1½ ure.
2	Woensdag,	» »	1¼ »	18	Vrijdag,	» »	2¼ »
4	Vrijdag,	» »	2¾ »	20	Zondag,	's voorm. »	4¾ »
6	Zondag,	's voorm. »	5 »	22	Dingsdag,	» »	5 »
8	Dingsdag,	» »	5 »	23	Woensdag,	» »	6 »
9	Woensdag,	» »	6 »	25	Vrijdag,	» »	8 »
11	Vrijdag,	» »	8¼ »	27	Zondag,	» »	10 »
13	Zondag,	» »	10¼ »	29	Dingsdag,	» »	11¼ »
15	Dingsdag,	's namidd. »	12¼ »	30	Woensdag,	's namidd. »	12¼ »

Kantoren van Inschrijving:

te Rotterdam, bij C. L. van Craenenbroeck;
te Dordrecht, bij den Havenmeester;
te Gorinchem, bij den Ontvanger der Rhijnvaartregten;
te Rossum, bij den Loods-Bakenmeester;
te Tiel, bij den Ontvanger der Rhijnvaartregten.

De Algemeene Lijst te Rotterdam wordt gesloten des avonds ten acht ure, vòòr den dag der afvaart.

MINISTERIE VAN OORLOG.

*** De Hoofd-administratie van het 1ste Regement Vesting-Artillerie zal op Woensdag, den 21sten Mei 1851, onder de nadere goedkeuring van het Ministerie van Oorlog, aan den minst Inschrijvende in het openbaar Aanbesteden, de Leverantie van Twee duizend vijf honderd Wollen Dekens voor het Eenmans nachtleger, volgens Model en Voorwaarden, zoo ten Burele van den Kapitein-Kwartiermeester bij gemeld Regement te Delft, als in 's Rijks Magazijn van Militaire Kleeding, Uitrusting, enz. aldaar voorhanden.

De Inschrijving moet geschieden voor een of meerdere Perceelen, bij besloten Biljetten op zegel, welke tevens eene opgaaf moeten bevatten van den naam, de voornamen, de woonplaats en het beroep van den Inschrijver en van ieder zijner borgen.

De Biljetten, welke ten opschrift moeten voeren:

Aan de Hoofd-Administratie van het 1ste Regement Vesting-Artillerie (Leverantie van Eenmans Wollen Dekens),

zullen door den Inschrijver en zijne borgen eigenhandig onderteekend moeten zijn, en uiterlijk des middags ten 12 ure van den dag der Aanbesteding in de bus ten burele van voornoemden Kapitein-Kwartiermeester, moeten worden bezorgd.

Alle Biljetten, welke niet in den verlangden vorm ingerigt, of op ongezegeld papier geschreven zijn, zoo mede die, welke eenige bijzondere Conditien bevatten, niet in het Bestek van Aanneming voorkomende, zullen buiten aanmerking gehouden en bepaaldelijk verworpen worden

De Inschrijver aan wien de Leveransie wordt toegewezen, zal binnen veertien dagen na de kennisgeving deswege, aan het Ministerie van Oorlog moeten inzenden geregistreerde, door de betrokken Plaatselijke Besturen af te geven certificaten, nopens de gegoedheid zoo van hem, als van ieder zijner borgen tot het behoorlijk volbrengen der aanneming; zullende bij gebreke van dien over de Leverantie op nieuw worden beschikt.

's Gravenhage, den 5den April 1851.

De Minister van Oorlog,
Van Spengler.

OPENBARE AANBESTEDING.

De Eerstaanwezende Ingenieur te 's Bosch zal, onder nadere goedkeuring van den Minister van Oorlog, in het openbaar Aanbesteden:

Het Gewoon Eenjarig Onderhoud van en het doen van Herstellingen aan de Aardewerken, Plantsoenen, Grachten, enz. van de Vesting 's Bosch, onderhoorige Forten en werken, alsmede het Planten van Boomen en Wilgen Stekken, met Bijlevering van het daartoe noodige.

Deze Aanbesteding zal geschieden den 16den April 1851, des morgens ten elf ure, bij de Weduwe A. Gommers in het Hôtel Oud-Keizershof, te 's Bosch, alwaar van den 8sten dier maand het Bestek zal liggen.

Inlichtingen zijn te bekomen bij den Eerstaanwezenden Ingenieur te 's Bosch.

*** De Ondergeteekende, daartoe gemagtigd, is voornemens aan den meestbiedende bij inschrijving te Verkoopen eene Partij Gescheurd Rijks-papier, ten dienste van Papierfabrieken. De biljetten van inschrijving moeten op zegel, behoorlijk gesloten en franco, bezorgd worden vòòr of op den 16den dezer, op deszelfs bureau, alwaar ook de verlangde inlichtingen over voorwaarden van verkoop als anderzins, kunnen ve[...] gen worden.

Arnhem, den 4den April 1851.

De Verificateur voor de comptabiliteit der directe belasti[ngen], in- en uitgaande regten en accijnsen, residerende te Arn[hem],
A. G. Baron du Tour.

PROVINCIALE GOUVERNEMENTEN.

BEKENDMAKING.

De Gedeputeerde Staten der provincie Friesland brengen bij [deze] ter kennis van de belanghebbenden, dat de op den 1sten Maa[rt] ten behoeve van de Provincie geopende Geldleening van f 123,0[00] goedgekeurd bij Zijner Majesteits besluit van den 11den Januarij 18[51] n°. 23, is volgeschreven en mitsdien de deelneming daarin gesloten.

Leeuwarden den 3den April 1851.

De Gedeputeerde Staten voornoemd,
Van Panhuijs.
Ter ordonnantie van dezelven,
A. van der Laan.

PLAATSELIJKE BESTUREN.

*** De betrekking van Stads-Vroedvrouw te Schiedam, aan welke vast inkomen van f 300 is verbonden, Vacant zijnde, zoo wordt bij [deze] een ieder, die de vereischten bezit, om in die vacante plaats benoe[md te] worden, en verlangen mogt dat dit zal geschieden, opgeroepen, om onder overlegging der noodige Bewijsstukken en Getuigschriften, in persoon, hetzij met gefrankeerde brieven, aan te melden bij Rege[nten] der Magistraats-Armenkamer te Schiedam, vòòr of op den 1[..] April 1851.

NEDERLANDSCHE HANDEL-MAATSCHAPPIJ.

*** De Directie maakt bekend, dat door haar zullen geveild wor[den] te *Rotterdam*, op *Donderdag* 8 *Mei* 1851.

40,566	Kranjangs en Kanassers *Java Suiker*, liggende	*aldaar*;		
22,838	» »	*dito*	»	te *Amster[dam]*
3,401	» »	*dito*	»	» *Middel[burg]*
7,811	» »	*dito*	»	» *Schieda[m]*

De Notitien met de Veil-Conditien zullen in tijds worden uitgege[ven].

Amsterdam, 7 April 1851.

De Monchy, *President.*
Tollenaar, *Secretaris.*

GEREGTELIJKE AANKONDIGINGEN.

*** Bij Notariele Acte, in dato den 7den April 1851, is tuss[chen] de Ondergeteekenden *Fredrick Wilhelm Eckstein* en *Ferdinand Ko[ch]* beiden Commissionnairs, wonende te Rotterdam, overeengekomen, hunne bestaande Vennootschap wegens den handel en de zaken, on[der] de Firma van *Eckstein en Koch* te Ontbinden, te rekenen van he[den] af, en tevens bepaald dat de vereffening der loopende zaken van gezegde Vennootschap door de beide Ondergeteekenden zal geschied[en] en te dien einde door ieder hunner de gezegde Firma zal wor[den] geteekend; edoch onder bijvoeging der woorden » in Liquidatie" ter[wijl] die Firma verder niet of voor geen ander oogmerk zal mogen wor[den] gebezigd en dezelve dus ook, na den afloop der Liquidatie zal ophou[den] te bestaan.

Rotterdam, den 7den April 1851.

F. W. Eckstein.
Ferd. Koch.

*** Bij Notariele Acte, in dato den 7den April 1851, is tuss[chen] de Ondergeteekenden *Ferdinand Koch*, Commissionnair, en *M[...] Vlierboom*, Particulier, beiden wonende te Rotterdam, aangegaan [eene] Vennootschap tot het uitoefenen van een algemeenen Commissie-ha[ndel] mitsgaders het doen van zoodanige handelszaken en handels-o[nder]nemingen voor eigen rekening als de Ondergeteekenden zullen g[oed] vinden te bepalen. Deze Vennootschap, welke gerekend wordt den 1sten dezer maand te zijn ingegaan, zal voortduren den tijd [van] vier jaren en negen maanden en mitsdien eindigen met den la[atsten] December 1855.

De Firma dezer Vennootschap zal zijn *Koch en Vlierboom*, welke de beide Ondergeteekenden zal worden gebruikt en geteekend; alleen en uitsluitend ten behoeve hunner Vennootschap en voor za[ken] dezelve dadelijk aangaande, zonder die te mogen bezigen tot het teek[enen] van promesses, acceptatien, obligatien, borgtogten, of andere s[oort]gelijke particuliere engagementen, als waartoe, om voor de Vennoots[chap] verbindende te zijn de privé handteekening van beide de Venn[ooten] zal worden vereischt.

Rotterdam, den 7den April 1851.

Ferd. Koch.
M. Vlierboom.

*** Bij Onderhandsche Acte, in dato den 1sten Maart 1851, ge[regi]streerd, is tusschen *W. P. van Beugen*, Koopman, wonende te [Am]sterdam, en *C. Holbeck*, Wijnkooper, wonende te 's Graven[hage] aangegaan eene Vennootschap tot het vervaardigen en handel d[rijven] van Lakken, Vernissen, Kunst-olien, benevens hetgeen daaraan ve[rwant] is, alsmede tot den handel in Verwwaren in het groot en klein, on[der de] Firma van *Noortveen en C°.* waarvan beide Vennooten de teek[ening] hebben, wordende voor het opnemen of ter leen geven van g[elden] beider handteekening en toestemming vereischt; dezelve is aangeg[aan] den 1sten Maart 1851, en aangegaan voor een onbepaalden tij[d]. de Vennootschap zal zijn gevestigd in de Gemeente Oegstgeest en [...] Mare te Leyden, Wijk 6, n°. 1179.

Geschiedende hiervan aankondiging ingevolge Art. 26, Wetbo[ek van] Koophandel.

*** De Crediteuren in de onder beneficie van Inventaris aan[vaarde] Nalatenschap van wijlen den heer *Hermanus Potgieter*, in leven Ambtenaar te Lobith, worden Opgeroepen om op Zaturdag den [..] April 1851, des voormiddags ten 10 ure, te Compareren ten [kantore] van den te Lobith (Gelderland) residerende Notaris *Sminck*, te[n einde] te hooren afleggen Rekening en Verantwoording van het in dien [...] gedane Beheer.

Namens den Heer Bewindvoerd[er],
Sminck, *Notaris.*

TE 'S GRAVENHAGE TER ALGEMEENE LANDS-DRUKKERIJ.